

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1202/2022
25.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца Акционарског друштва за осигурање „Generali osiguranje Srbija Beograd“, кога заступа пуномоћник др Немања Алексић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Александар Васиљевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1523/21 од 15.09.2021. године, у седници већа одржаној 25.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1523/21 од 15.09.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Рашкој П 50/17 од 14.11.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете – регреса, исплати износ од 900.530,80 динара, са законском затезном каматом од 01.05.2013. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој, на име трошкова парничног поступка, исплати 128.375,00 динара.

Одлучујући о жалби тужиоца, Апелациони суд у Крагујевцу је донео пресуду Гж 1523/21 од 15.09.2021. године, којом је укинута пресуда Основног суда у Рашкој П 50/17 од 14.11.2017. године и одлучено тако што је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде штете – регреса, исплати износ од 895.246,29 динара, са законском затезном каматом од 01.05.2013. године до исплате, те да тужиоцу, на име накнаде трошкова парничног поступка, плати 3.720,00 динара.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23 – др. Закон, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је дана 26.05.2011. године, управљајући возилом марке „ХЈУНДАИ“, регистарских ознака ..., у власништву NBG LEASING d.o.o, Београда, осигураног код тужиоца полисом комбинованог осигурања, изазвала саобраћајну незгоду у којој је настала штета на возилу. Тужена је одмах након удеса позвала шлеп службу која је ауто уклонила са лица места и одвезла га на поправку. Након саобраћајног удеса тужена није упутила позив полицији ради увиђаја и алко тестирања, већ је дан касније 27.05.2011. године у писаној изјави датој МУП-у Рашка навела да је после саобраћајне незгоде морала да укаже помоћ сину старости 17 година, који се у моменту саобраћајне незгоде налазио у возилу, тако што га је такси возилом одмах одвела педијатру у ... . Након закљученог вансудског поравнања 24.10.2012. године, које садржи потпис тужене, тужилац је исплатио оштећеној лизинг кући износ од 900.530,46 динара дана 30.04.2013. године, на име накнаде штете. Тужилац се обратио туженој захтевом за регрес, с обзиром да није наступила обавеза осигураваача из уговора о комбинованом осигурању јер је тужена напустила место удеса, али тужена није платила тражени износ. Висина стварне штете на моторном возилу марке „ХЈУНДАИ“ утврђена је из налаза вештака машинске струке и износи 892.246,00 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правостепени суд је одбио тужбени захтев налазећи да тужилац нема право на регрес с обзиром да је одредбом члана 918. ЗОО прописано да су ништаве одредбе уговора о осигурању, које предвиђају губитак права на накнаду или своту осигурања ако осигураник после наступања осигураног случаја не изврши неку од прописаних или уговорених обавеза. Због тога је ништава и одредба члана 10. Услови тужиоца за комбиновано осигурање моторних возила, која предвиђа губитак права из осигурања уколико осигураник напусти место саобраћајне незгоде.

Другостепени суд је укинуо првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев применом одредбе чл. 940. и 941. ЗОО, налазећи да тужилац има право регреса јер је тужена неоправдано напустила место саобраћајне незгоде без одобрења надлежног органа МУП-а, што је супротно члану 10. тач. 3. ст. 1. тач.2 Услови за комбиновано осигурање моторних возила (ауто каско), следом чега је изгубила права из осигурања. Наиме, након саобраћајне незгоде, тужена није упутила позив полицији ради увиђаја и алко тестирања (пут је био проходан, није било застоја у саобраћају), већ је само уз помоћ шлеп службе ауто уклонила са лица места. Тужена није доказала да је сина који се налазио у возилу морала да одведе лекару ради указивања лекарске помоћи, односно да је преглед малолетног детета био нужан, будући да је током поступка приложила извештај здравствене установе који није оригиналан документ, не садржи назив установе које га је издала и читак потпис лекара и датум прегледа. Поравнање које је тужена закључила са осигуравајућом организацијом садржи њен потпис, међутим тужена закључено поравнање није оспоравала у посебном поступку, нити активно у

овој парници, доказним предлогом ради оцене веростојности потписа на тексту поравнања.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право.

Чланом 29. став 1. тачка 7. Закона о обавезном осигурању у саобраћају („Службени гласник РС“ бр. 51/2009, 78/2011, 101/2011, 93/2012, 7/2013), прописано је да осигурано лице губи права из осигурања уколико је возач после саобраћајне незгоде напустио место догађаја, а да није дао своје личне податке и податке о осигурању. Ставом 2. истог члана је прописано да губитак права из осигурања на основу става 1. овог члана нема утицаја на право оштећеног лица на накнаду штете. Ставом 3. истог члана је прописано да друштво за осигурање које накнади штету оштећеном лицу из става 2. овог члана, ступа у права оштећеног лица према лицу које је одговорно за штету, за износ плаћене накнаде, камату и трошкове поступка.

Чланом 939. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да исплатом накнаде из осигурања, прелазе на осигуравача, по самом закону, до висине исплаћене накнаде сва осигураникова права према лицу које је по било ком основу одговорно за штету.

Критичном приликом тужена је управљајући возилом у власништву NBG LEASING d.o.o. Београд, осигураног код тужиоца полисом комбинованог осигурања, изазвала саобраћајну незгоду у којој је настала штета на возилу и одмах затим напустила место догађаја. Обавеза осигуравајуће организације на накнаду штете осигуранику по основу настанка осигураног случаја постоји само када је осигураник из оправданих разлога напустио лице места, што није случај у конкретној ситуацији. Наиме, тужена није доказала да је из оправданог разлога напустила место догађаја - због указивања медицинске помоћи сину, који се налазио у возилу. Тужилац је исплатом накнаде штете власнику путничког возила, у смислу одредбе члана 29. став 3. Закона о обавезном осигурању у саобраћају ступио у права оштећеног према лицу према туженој као лицу које је одговорно за штету, за износ плаћене накнаде, камату и трошкове поступка. Стога је правилна оцена другостепеног суда да је тужена одговорна за насталу материјалну штету на возилу, у висини утврђеној из налаза вештака и да је у обавези да је накнади тужиоцу.

Неоснован је ревизијски навод да у конкретном случају треба применити члан 918. ЗОО, којим је прописана ништавост одредби уговора које предвиђају губитак права на накнаду или своту осигурања ако осигураник после наступања осигураног случаја не изврши неку од прописаних или уговорних обавеза. Наведена одредба се не може тумачити супротно основним начелима Закона о облигационим односима, на начин који чини првостепени суд, а у ревизијском поступку и тужени. Ово и из разлога што Закон о обавезном осигурању у саобраћају, који је *lex specialis* у односу на Закон о облигационим односима, регулише питање накнаде штете у случају губитка права из осигурања и права оштећених на накнаду штете у тим случајевима, као и питање законске суброгације права у корист друштва за осигурање према лицу одговорном за штету (цитирани члан 29. ст 1., 2. и 3. Закона).

Како се садржином ревизијских навода не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен применом члана 154. став 1. ЗПП, јер није реч о трошковима потребним у ревизијском поступку.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**